

מ"ת 15958/12/19 - מדינת ישראל נגד איתן בן צור

בית המשפט המחוזי בירושלים

מ"ת 15958-12-19 ישראל נ' בן צור(עציר)

בפני כבוד השופט אברהם רובין
המבקשת
מדינת ישראל ע"י ב"כ עו"ד ינאי גורני מפרקליטות מחוז
ירושלים (פלילי)
נגד
המשיב
איתן בן צור (עציר) ע"י ב"כ עו"ד אילן סופר, עו"ד אלעד
בקר ועו"ד רוויטל גוטמן

החלטה

1. לפניי בקשה לפי סעיף 5 לחוק ההסגרה, התשי"ד - 1954 (להלן - "**חוק ההסגרה**"), בגדרה מתבקש מעצרו של המשיב, אזרח הממלכה המאוחדת של בריטניה (להלן - "**בריטניה**"), עד לתום הליכי ההסגרה בעניינו, זאת על יסוד עתירת הסגרה שהגישה בריטניה, לפיה המשיב חשוד בכך שביצע בשטחה עבירות של קשירת קשר לאספקת או ייבוא סם מסוכן, הלבנת הון, קשירת קשר להלבנת הון והחזקת דרכון מזויף (להלן - "**עתירת ההסגרה**" או "**העתירה**").

2. על פי הנטען בעתירה, לה צורפו ראיות תומכות, בשנים 2010-2011 קשר הנאשם קשר עם אחרים לייבא סם מסוג חשיש לשטחי אנגליה/וויילס, ולהסתיר או להעלים רכוש שהושג בעבירה, זאת על ידי שימוש בכסף מזומן.

בשנים 2012-2013 קשר המשיב קשר עם ג'יימס מיטשל לאספקת סם מסוג קוקאין, ולהעלמת רכוש שהושג בעבירה על ידי העברת כסף מזומן ביניהם.

בשנים 2012-2014 העלים המשיב רכוש שהושג בעבירה, בכך שהחזיק כסף מזומן רב ויהלומים בכספות בנק שבשליטתו, וכן בכך שהסתיר כסף מזומן רב בביתו בלונדון.

כן נטען, כי המשיב קשר קשר עם קלייר א'וניל להסתיר רכוש שהושג בעבירה בדרך של המרת שטרות במזומן.

עוד נטען, כי כאשר נעצרו המשיב וקלייר ביום 4.2.14, נתפס בביתה של קלייר דרכון מזויף עם תמונתו של המשיב אך על שם של פיטר ג'יימס פרייזר, שהוא שם בדוי.

בהמשך למעצרו של המשיב בבריטניה הוא נחקר באזהרה, ולאחר ששמר על זכות השתיקה הוא שוחרר, תוך שהובהר לו והוא התחייב להתייצב לחקירת המשך ביום 8.4.14, שאם לא כן, תקום עילה למעצרו על ידי הרשויות בבריטניה. חרף זאת, יצא המשיב את בריטניה, ומקץ כארבע שנים הוא הגיע לישראל ביום 24.3.18.

ביום 6.6.17, הוציא בית המשפט השלום בבריסטול שבבריטניה צו מעצר נגד המשיב.

עמוד 1

ביום 7.2.18 הגישה ממשלת בריטניה, באמצעות שגרירותה בישראל, בקשה להסגיר אליה את המשיב לשם העמדתו לדין בגין ביצוע העבירות האמורות.

להשלמת התמונה אציין, כי בעתירה נכתב כי שותפיו של המשיב בביצוע העבירות הורשעו בגין מעשיהם, ונגזרו עליהם עונשים שונים.

3. בדיון שתקיים לפניי חזר ב"כ המבקש על עיקרי חומר הראיות כנגד המשיב, עליו אעמוד להלן, וביקש להותיר את המשיב במעצר עד למתן החלטה סופית בעתירה.

מנגד, ב"כ המשיב חלק על קיומה של תשתית ראיתית נגד המשיב. את עיקר טענותיו כיוון ב"כ המשיב לעדויות ולחוות דעת של אנשי משטרה בריטיים, בגדרן פרשו הללו את משמעותם של קודים בהם, לכאורה, עשו שימוש המשיב ושותפיו בשיחות ביניהם, כעולה מתמלילי האזנות סתר שקיימים בחומר החקירה. לטענת ב"כ המשיב חוות דעת אלו הן ראיות בלתי קבילות לפי המשפט הישראלי, ועל כן לפי הוראות אמנת ההסגרה האירופית לא ניתן להסתמך עליהן. ובלשונו של ב"כ המשיב: **"על המצע של התשתית הזו יש שורה ארוכה מאוד של חוות דעת פרשניות ותצהירים של אנשי משטרה בריטיים שלפי המבחנים המוכרים במדינת ישראל הם אינם יכולים לשמש ראיה קבילה לצורך הרשעה..."** (עמוד 9, שורות 6-8).

ב"כ המשיב הדגיש כי חומר הראיות שצורף לבקשה איננו כולל הודעות של שותפיו הנטענים של המשיב.

עוד טען ב"כ המשיב, כי בקשת המעצר ועתירת ההסגרה הוגשו "בשיהוי קיצוני" - כלשונו, של 4 שנים מאז שהמשיב נחקר בבריטניה.

ב"כ המשיב הוסיף וטען, כי בחקירתו בבריטניה המשיב לא נשאל כלל לגבי עבירות הסמים בהן הוא חשוד כיום.

ב"כ המשיב טען שלאחר חקירתו של המשיב בבריטניה, הוא שוחרר ודרכו הוחזר לו על ידי הרשויות שם, ומכאן שהוא לא "נמלט" מבריטניה.

ב"כ המשיב, ואף המשיב עצמו בדבריו לפניי, טענו כי המשיב סובל מדלקת פרקים כרונית וכי התרופה שנטל המשיב עובר למעצרו גרמה לדיכוי מערכת החיסון שלו, כך ששהייתו של המשיב במעצר עלולה לפגוע בבריאותו, הן בשל תנאי התברואה במעצר, הן בשל העובדה שהתרופה האמורה לא תספק לו בבית המעצר.

ב"כ המשיב ציין כי לאחר כניסתו של המשיב לארץ הוא שהה בישראל בגלוי, לאחר שקיבל אשרת שהייה בישראל למשך 3 חודשים, אשר הוארכה בהמשך לתקופה של שנה וחצי.

לאחר הדיון המשיב הגיש טיעון משלים, בו הוא חזר והדגיש את טענתו בעניין אי קבילותן של חלק מהראיות נגדו. לטענתו, באמנה האירופית אשר חלה בעניינו, ולהבדיל מהאמנה הקיימת בין ישראל לארצות הברית, לא נקבעה הוראה המאפשרת להתבסס לצורך הסגרה על ראיות לא קבילות.

בסיכומם של דברים טען ב"כ המשיב לחולשה של ממש בראיות, אשר בהתאם לעיקרון מקבילית הכוחות מחייבת, לטענתו, בנסיבות העניין, את שחרורו של המשיב לחלופה של מעצר בית או מעצר באיזוק אלקטרוני.

4. התשתית המשפטית

על ענייננו חלה האמנה האירופית בדבר הסגרה משנת 1957, אשר ישראל ובריטניה הן צד לה (כתבי אמנה 674, כרך 17, עמוד 87. להלן - "האמנה"). סעיף 5 לחוק ההסגרה מסמך את בית המשפט להורות על מעצרו של אדם אשר בעניינו הוגשה עתירת הסגרה. בבש"פ 8417/17 **היועץ המשפטי לממשלה נ' קוהרן** (21.11.2017), נפסק כי הכללים לעניין בקשת מעצר עד תום הליכי הסגרה דומים, אם כי לא זהים, לכללים החלים בבקשה למעצר עד תום ההליכים. לפיכך, על בית המשפט לבחון קיומן של ראיות לכאורה ועילת מעצר, וגם כאשר אלו מתקיימות על בית המשפט לשקול ולהעדיף, ככל שהדבר ניתן, את האפשרות להורות על שחרור המשיב לחלופת מעצר. עם זאת, כאמור לעיל, הכללים לעניין מעצר לצורך הליכי הסגרה אינם זהים להליכי מעצר עד תום ההליכים:

להליך ההסגרה מספר מאפיינים ייחודיים המבדילים בינו לבין מעצר בהליך פלילי פנימי. כך, המחויבות הבינלאומית של ישראל לשתף פעולה עם המדינות עימן חתמה על הסכמי הסגרה, והחשש המובנה מהימלטות המבוקש בהליכי הסגרה, ישפיעו על האזון הכולל בין השיקולים השונים הנדרשים לצורך החלטת מעצר בהליך הסגרה (בש"פ 725/09 **היועץ המשפטי לממשלה נ' אברג'יל (30.1.2009) (להלן: עניין אברג'יל); בש"פ 1496/09 **אברג'יל נ' היועץ המשפטי לממשלה** (10.3.2009); בש"פ 7269/14 **פלוני נ' היועץ המשפטי לממשלה** (9.11.2014)).**
(בש"פ 8417/17 **היועץ המשפטי לממשלה נ' קוהרן (21.11.17)).**

לעילת המעצר שעניינה חשש להימלטות יש משקל מיוחד בהקשר של בקשת מעצר אגב הליכי הסגרה. עמד על כך בית המשפט בבש"פ 587/19 **ועקנין נ' היועץ המשפטי לממשלה** (7.2.2019):

"אמנם, כטענת בא-כוח העורר, מסגרת השיקולים הרלוונטיים להליך מעצר לצרכי הסגרה דומה בעיקרה לזו הקיימת בהליך מעצר רגיל, ובפרט נכון הדבר לגבי ערך ההגנה החוקתית על חירותו של אדם, שאינו משתנה לפי אופיו וסיווגו של ההליך הנדון. ואולם, הלכה היא כי כאשר מדובר בהליך מן הסוג הראשון, עילת המעצר שעניינה בחשש להימלטות מן הדין מקבלת "משקל סגולי" מיוחד, אשר קשור באופיו הייחודי של הליך ההסגרה, הטומן בחובו חשש מובנה וטבעי להתחמקות המבוקש מן הדין, ובצורך להבטיח את מימוש התחייבויותיה הבינלאומית של מדינת ישראל... עוד נקבע בפסיקתנו כי משקל מיוחד זה משפיע על נקודת האזון בין השיקולים והערכים הצריכים לעניין, ולעתים אף עשוי להצדיק את מעצרו של מבוקש גם אם על פי דיני המעצר הכלליים היה מקום לשחררו לחלופת מעצר..... ויפים לעניין זה דברים שנאמרו על-ידי השופט א' פרוקצ'יה באחת הפרשות:

"בהליך מעצר רגיל, מרווח הסיכון שניתן לקחת בשל חשש להתחמקות הנאשם מהדין (או שיבוש אחר בניהול המשפט) גדול ממרווח הסיכון הסביר שניתן

לקחת בהליך הסגרה".

לעניין התשתית הראייתית הנדרשת בהליך מעצר לצורך הסגרה נפסק כי:

"על בית המשפט לקבוע האם ישנן ראיות קבילות בדבר מעורבות מבוקש ההסגרה במעשים המיוחסים לו, במידה המצדיקה את בירורו של האישום בידי ערכאה שיפוטית במדינה המבקשת" (עניין קוהרן הנ"ל).

וכן נפסק כי:

"בהליך המעצר לצרכי הסגרה, כמו גם בהליך ההסגרה עצמו, אין על בית המשפט להידרש לבחינת מהימנותן ומשקלן של הראיות והוא אף לא נדרש להעמיק בשאלת חפותו או אשמתו של המבקש, אלא עליו לבחון אם קיימות ראיות לכאורה שאינן חסרות ערך על פניהן ואשר יש בהן כדי להצדיק את בירור האישומים המיוחסים למבקש בפני ערכאה דיונית" (בש"פ 3381/11 אלכסנדר צבטקוביץ' נ' היועץ המשפטי לממשלה (11.5.2011); וראו גם: בש"פ 6488/10 היועץ המשפטי לממשלה נ' פרקופץ (7.9.2010)).

הנה כי כן: **"הרף הראייתי במעצר במסגרת הליכי הסגרה נמוך יותר מהרף שנקבע בהליכי מעצר עד תום ההליכים" (בש"פ 8932/12 שמלה (שלום שמש) תירי נ' היועץ המשפטי לממשלה (24.12.12) (להלן - "עניין תירי"))**, וכדי לעמוד בו יש להציג ראיות **"המקימות אחיזה לאישום" (שם; בש"פ 5477/17 הרי מאיר מימון עמר נ' מדינת ישראל (19.9.17)).**

5. ראיות לכאורה

לאחר שעיינתי בכל החומר שצורף לבקשה ולעתירה, ולאחר שבחנתי את טענות הצדדים, הגעתי למסקנה כי קיימות ראיות לכאורה להוכחת העבירות המיוחסות למשיב.

אין צורך להתייחס בפירוט רב לחומרי החקירה שביסוד הבקשה, כיוון שכאמור לעיל טענתו של המשיב לגבי חומרי החקירה מתמקדת בעיקר בשאלת קבילותן של חוות הדעת הנוגעות למילות הקוד שהן השתמש, לפי הנטען, המשיב. ובכל זאת, להלן יובאו עיקרי הדברים.

לבקשה צורפו תמלילי האזנות סתר רבים, המתעדים שיחות שקיים המשיב עם שותפיו למעשי העבירות. מהשיחות עולה

עיסוק אינטנסיבי של המשיב בכסף מזומן בסכומים גבוהים, ובפעולות לשם הסתרת מקורו של הכסף. בחומר החקירה קיים תצהיר של השוטר בן קלרידג', בו הוא מצהיר כי הוא זיהה את הקולות הנשמעים בהאזנות הסתר, כקולותיהם של המשיב ושל שותפיו לעבירות - או'ניל ומיטשל.

בנוסף, הוגשו ראיות המלמדות כי בבית המשיב ובמקומות אחרים בשליטתו נתפסו כסף מזומן ושלושה יהלומים. לפי חומר החקירה, שווים של הכסף והיהלומים מגיע למאות אלפי לירות שטרלינג.

בנוסף, הוגשו חוות דעת של מומחים משטריים לפיהן מחקרי תקשורת שנעשו מלמדים כי המשיב ביצע בשלוש הזדמנויות שונות העברות של כסף מזומן דרך חברת Western Union, זאת באמצעות אחרים, תוך שנקט בפעולות נוספות להסתרת מעורבותו בהעברות אלה. הכספים הועברו מחוץ לבריטניה לידי וולטר דאגלס, שהורשע זה מכבר בבריטניה בשל חלקו בהעברות אלו.

הוגשו גם מסמכים המלמדים כי בחיפוש בביתה של או'ניל נמצא מה שלפי חוות דעת של מומחה הוא "יומן עסקים", שמתעד סחר בסמים. ביומן נעשה שימוש בראשי תיבות, ומתועדים בו סכומי כסף במטבעות שונים, שערי המרה, תיעוד הפסדים ועוד. בחוות הדעת זו נטען, כי הסכומים שנכללו ביומן העסקים תואמים את שערי ההמרה בין הלירה שטרלינג לבין האירו בשנת 2010, באופן שמתיישב עם סחר בסמים בתקופה זו. על פי חומר החקירה, כתב היד ב"יומן עסקים" זהה לכתב היד ביומנים אישיים שנתפסו בבית המשיב, ואשר תוכנם זוהה כקשור למשיב. יתר על כן, על גבי "יומן העסקים" נמצאו גם 29 טביעות אצבע של המשיב.

לצד "יומן העסקים" נתפסו מסמכים הנוגעים לחיפוש משטרי שנערך בעיר בלאקפול בשנת 2010, שהוביל להרשעת אדם בשם פול הארגן בהחזקת 70 ק"ג חשיש למטרת סחר. מסמכים אלה תואמים רישום ב"יומן העסקים" של המשיב בדבר "הפסד" בגובה "70", וכן הם תואמים לאחת השיחות המוקלטות הנזכרות לעיל, שהתנהלה בשנת 2014, בה ציין המשיב כי כמות סם גדולה שהגיעה לידי נתפסה על ידי המשטרה אצל אדם אחר "ארבע שנים קודם לכן".

אחותו של המשיב, הגברת לבנה פייקין, נחקרה בישראל בעקבות בקשת בריטניה לעזרה משפטית. בחקירה מסרה פייקין כי היא איננה מודעת למתרחש בחשבונות בנק וכספות הרשומים על שמה בבריטניה, וכי המשיב הוא שטיפל בכל ענייני הכספים הקשורים בהם. כמו כן עלה בחקירתה של פייקין כי היא אינה מכירה את המסמכים הנוגעים להעברות כספים בסכומים גבוהים שנעשו כביכול עבורה ועל שמה.

בחומר החקירה נכלל תצהיר של פקיד מס ההכנסה הבריטי, לפיו המשיב לא דיווח על עיסוק כלשהו בין השנים 1999-2014, ואף לא הצהיר על הכנסות בשנים אלו. ממזכרי שוטרים עולה כי בשנים 2008-2014 המשיב התפרנס לכאורה רק מקצבאות, וכי גם שותפתו הגברת או'ניל הייתה בעלת הכנסה שנתית נמוכה יחסית. נתונים אלו אינם מתיישבים עם סכומי הכסף המזומן שתפסו הרשויות הבריטיות ברשות המשיב וברשות שותפיו.

עוד הוגשו מסמכים המלמדים על כך שכאשר בבריטניה נוהל הליך משפטי לשם חילוט המזומנים שנתפסו בבית המשיב ובכספות שבשליטתו, ואשר במהלכם נשלחו הודעות לטוענים פוטנציאליים בכסף, איש מהם לא טען שהכסף שייך לו.

בנוסף, צורפו מסמכים לפיהם במהלך משפטה של שותפת המשיב, הגברת או'ניל, חולט ללא התנגדות סכום של 104,551 אירו שנתפס אצלה, כאשר לדברי או'ניל במשפט, כ-95,000 אירו מתוך הסכום האמור הוחזקו אצלה עבור המשיב.

כמו כן, הוגשו חוות דעת של מומחים שונים בשפה האנגלית, המנתחות את האזנות הסתר, תוך הפנייה לציטוטים מתוכן, כגון, שמות קוד ושימוש בסלנג, ואשר לפיהן עולה כי המשיב עסק בסחר בסמים וכן בפעולות שנועדו להסתיר, להעביר או להעלים כסף מזומן רב, לאמור, פעולות של הלבנת הון.

מן המקובץ עולה, כי יש חומר חקירה רב, הקושר את המשיב לביצוע העבירות המיוחסות לו, ואשר די בו כדי לבסס בקשה למעצר לצורך הליכי הסגרה.

6. טענת המרכזית של המשיב היא, כי אין ראיה ישירה הקושרת אותו לביצוע עבירות של קשירת קשר לאספקת או ייבוא סמים, וכי לא ניתן להסתמך על חוות דעת של המומחים המשטרתיים הבריטיים, אשר מתיימרים לפרש מילות קוד בהן נעשה שימוש בשיחותיו של המשיב עם שותפיו, כיוון שמדובר בראיות שאינן קבילות במשפט הישראלי.

דין טענה זו להידחות.

נקודת המוצא, היא, שאין חולק כי תנאי להסגרתו של אדם, הוא הצגתן של ראיות קבילות על-פי דיני הראיות המקובלים בישראל (בג"ץ 1029/06 ד"ר יולי נודלמן נ' שר הפנים של מדינת ישראל (14.5.08)). בענייננו אין מחלוקת של ממש על כך שבשיחות שנקלטו בהאזנות הסתר השתמש המשיב במילות קוד. המחלוקת היא על פירושן של אותן מילים. המומחים הבריטיים חיוו דעתם כי מדובר במילות קוד הקשורות בסחר בסמים. המשיב לא נתן פרשנות שונה ולגיטימית למילות הקוד, אשר יש בה כדי לסתור את הפרשנות שניתנה להן על ידי אנשי המשטרה הבריטית. בית המשפט העליון פסק בעבר כי: "... שיחות הכוללות 'קודים' המאזכרים ביצוע עבירות, על דרך שימוש בשמות 'תחליפיים' לטובין כדוגמת כלי נשק או מנות סם, מהוות ראיות לכאורה שניתן לסמוך עליהן" (בש"פ 8912/12 סלפית אלכס נ' מדינת ישראל (20.12.12)). בהקשר זה גם בישראל נעשה לעיתים שימוש בחוות דעת כגון אלו שצורפו לבקשה (ראו לעניין זה: בש"פ 3390/09 עיד אלעביאט נ' מדינת ישראל (28.4.09); בש"פ 5472/11 מדינת ישראל נ' רמאדן מוסיראטי (11.8.11)). בניגוד לטענת המשיב, חוות הדעת של אנשי המשטרה הבריטית אינן בגדר עדות שמיעה, אלא הן בגדר עדות סברה הנכללת בחוות דעת של מי שנטען כי הוא מומחה. עדות כזו קבילה כמובן בישראל. אכן, יתכן שבסופו של דבר במשפט שיתקיים לא יתקבלו הראיות כראיות קבילות, כך למשל אם ייקבע במשפט שנותני חוות הדעת אינם בגדר "מומחים", וכן ייתכן כי במשפט יינתן לחוות הדעת משקל נמוך מסיבה כזו או אחרת, ברם בשלב הנוכחי של בקשה למעצר לצורך הסגרה, לא עוסק בית המשפט בבחינת משקלן של הראיות ומהימנות העדים (ראו: בש"פ 4575/17 ראפת עליאן נ' מדינת ישראל (3.7.17)), ודי בכך שיש לראיות פוטנציאל קבילות כדי שהן יוכלו לשמש תשתית למעצר (בש"פ אילן זוארץ נ' מדינת ישראל (10.4.05)). עוד נציין, כי לעניין בחינת קבילותן של ראיות בהליכי הסגרה נפסק כי: "לא ניתן לקיים בחינה דווקנית ויש להתחשב בכך שלמדינות אחרות יש דרכים שונות לגביית ראיות אשר לא בהכרח תואמות במאת האחוזים את דיני הראיות הישראלים" (בש"פ 3234/10 פלוני נ' היועץ המשפטי לממשלה (16.1.11)). משכך הדבר, נקבע שבהליכי הסגרה יש להגמיש במידה מסוימת את מבחני הקבילות, זאת מהטעם ש: "הגמשה זו היא חיונית לצורך הגשמת האפקטיביות בהליכי ההסגרה, שכן סדרי הדין והראיות הנוהגים בפלילים משתנים ממדינה למדינה, וטיבו הראייתי של חומר חקירה במדינה אחת עשוי להיות שונה מזה המיוחס לו במדינה אחרת" (ע"פ 8010/07 יניב חזיזה נ' מדינת ישראל (13.5.09)).

לפיכך, סבורני כי קיימות ראיות לכאורה לעניין מעורבותו של המשיב בקשירת קשר לייבוא או אספקת סמים.

7. לצד עבירות קשירת הקשר בענייני הסמים, מיוחסות למשיב עבירות גם בתחום הלבנת ההון. לגבי עבירות אלו קיימות ראיות לכאורה גם בהתעלם מתמלילי האזנות הסתר וחוות הדעת לגבי מילות הקוד האמורות. כך, ברשות המשיב ושותפיו נתפסו סכומי כסף מזומנים גדולים ונטען כי נתפסו גם יהלומים. בבקשה נטען כי המשיב דיווח לרשויות המס כי הוא איננו עובד וכי הוא מתפרנס מקצבאות. ראיות אלה מקימות חשד כבד כי המשיב ביצע את עבירות הלבנת ההון שמיוחסות לו. בחקירתו בבריטניה נשאל המשיב אודות חשדות אלה, אך הוא מילא פיו מים, ולא מסר לרשויות הבריטיות כל הסבר שיש בו כדי להפיג את החשדות. אף בדיון בבקשה לפני המשיב לא סיפק כל הסבר, לא כל שכן הסבר שניח את הדעת, באשר לסכומי המזומנים שנתפסו ברשותו או בשליטתו. אשר על כן, מסקנתי היא שגם במנותק מהראיות הקושרות את המשיב לעבירות של קשירת הקשר ליבוא או אספקת סמים, קיימות בחומר החקירה ראיות לכאורה המלמדות על מעורבות של המשיב בעבירות של הלבנת ההון.

8. ב"כ המשיב טען כי בחקירתו בבריטניה המשיב כלל לא נשאל על עבירות הסמים שמיוחסות לו עתה. טענה זו אינה מעלה ואינה מורידה לצורך הדיון שלפניי, שכן לצורך ההכרעה בשאלת מעצרו של המשיב בגין חשד לביצוע עבירות של קשר לייבוא סמים אין רלוונטיות לשאלה האם המשיב נחקר על כך בבריטניה אם לאו, אלא על בית המשפט לבחון האם קיימות ראיות לכאורה להוכחת החשדות המיוחסים למשיב, וכאמור לעיל, התשובה לכך חיובית.

9. עילות מעצר

עבירת הסמים בה מואשם המשיב מקימה מסוכנות סטטוטורית לפי סעיף 21(א)(1)(ג) לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו-1996 (להלן - "חוק המעצרים"). בהקשר זה של עבירות סמים עמד בית המשפט העליון לא פעם על הכלל לפיו:

"... כאשר מדובר בעבירות סחר בסמים ובעבירות סמים אחרות שלא לצריכה עצמית, הכלל הוא מעצר עד תום ההליכים, ואילו מעצר באיזוק אלקטרוני או שחרור לחלופת מעצר ייתכנו רק במקרים חריגים ויוצאי דופן (ראו בש"פ 3899/95 מדינת ישראל נ' ג'מאל, פ"ד מט(3) 164 (1995); בש"פ 4251/09 אוחיון נ' מדינת ישראל (22.5.2009); בש"פ 4214/18 פלוני נ' מדינת ישראל (28.6.2018)). הלכה זו תקפה גם כאשר מדובר בצעיר ללא עבר פלילי (ראו, למשל, בש"פ 1742/18 מדינת ישראל נ' בק (1.3.2018))."

נסיבות ביצוע עבירת הקשר המיוחסת למשיב מקימות עילת מעצר שעניינה מסוכנות, אף בלי להיזקק לחלופת המסוכנות הסטטוטורית, זאת לנוכח נסיבות ביצוע העבירה - נושא הקשר - יבוא או אספקת סמים - הביצוע בחבורה, והתחכום.

נסיבות העניין שלפניי מקימות גם עילת מעצר בשל חשש להתחמקות מהליכי משפט. המשיב שלפניי עזב את בריטניה למרות שהתחייב להתייצב לחקירה נוספת. אמנם לא נטען כי המשיב נמלט מבריטניה שלא כדין, אך עצם יציאת המשיב מבריטניה בעוד מתנהלת נגדו חקירה מלמדת על חשש להימלטות. עמד על כך בית המשפט בעניין **תיירי הנ"ל** בקבעו כי בקשת הסגרה: **"מקיימת סוג של הנחה כי המבוקש להסגרה חפץ להימלט ממורא הדין ולשבש הליכי משפט... יש בהנחה זו משקל משמעותי במקרה כגון דא, בו עזב העורר את ארצו שעה שמנהלים נגדו הליכים**

פליימ להם הוא מודע (וראו עוד לענין הפרת התחייבות במדינה המבקשת: בש"פ 502/18 **פלוני נ' היועץ המשפטי לממשלה** (31.1.18)). כמו כן, הראיות מלמדות כי המשיב החזיק בבית שותפתו דרכון מזויף עם תמונתו ועם שם בדוי. המשיב לא נתן כל הסבר לכך, לא בחקירתו בבריטניה, ולא בדיון לפניי. נגישותו של המשיב לדרכון זר מחזקת את חשש ההימלטות. לדברים אלו יש להוסיף כי מרכז חיו של המשיב איננו בישראל, אליה הוא הגיע רק בשנת 2018 אחרי שנות היעדרות ארוכות. כן יש לתת משקל לסירובו של המשיב למסור את הכתובת בה גר מאז שהגיע לישראל.

10. חלופת מעצר

עמדנו לעיל על כך שבהליכי הסגרה יינתן משקל מרכזי לחשש מפני הימלטות מהדין: **"לבל תעמוד המדינה במצב שבו היא תימצא מפרה התחייבויותיה הבינלאומיות"** (ענין **קוהרן הנ"ל**). במקרה שלפני עוצמתו של החשש מפני הימלטות רבה, זאת לנוכח הנסיבות שפורטו לעיל - היציאה מבריטניה חרף ההתחייבות להתייצב לחקירה, החזקת הדרכון המזויף, העדר מרכז חיים בישראל וסירובו של המשיב לגלות היכן התגורר בישראל עד למעצרו. משקל מיוחד יש לתת ליציאת המשיב את בריטניה למרות התחייבותו להתייצב להמשך החקירה. מעשה זה מלמד כי יש קושי בסיסי לתת במשיב את האמון הנדרש לצורך שחרור לחלופה (בש"פ 352/11 **ארז איאסי ברי נ' מדינת ישראל** (25.1.11)). נוכח כל אלו אני סבור, כי אין בחלופה של מעצר בית, ואפילו במעצר באיזוק אלקטרוני המלווה בפיקוח אנושי ובערבויות כספיות כבדות, כדי לאיין את חשש ההימלטות. לכך יש להוסיף כי לא השתכנעתי שמדובר במקרה מיוחד המצדיק שחרור לחלופה למרות קיומו של חשד לקשירת קשר לביצוע עבירות סמים, זאת בהינתן: **"... הגישה המצמצמת בכל הנוגע לשחרור הערובה של מי שנתון בפני הליכי הסגרה, בפרט בעבירות חמורות של סחר בסמים..."** (בש"פ 5448/05 **אפי כהן נ' מדינת ישראל** (3.7.05)). במצב דברים זה אין גם צורך לבחון את פרטי החלופה שהוצעה, ואין מקום להורות על עריכת תסקיר, כיוון שגם אם המפקחים יימצאו ראויים הרי שלנוכח כל האמור לא יהיה מקום להורות על שחרורו של המשיב (בש"פ 7038/09 **עמר אבו אסעד נ' מדינת ישראל** (14.9.09); בש"פ 9302/08 **עמאד אלעקובי נ' מדינת ישראל** (14.1.08)).

11. אני ער לטענת המשיב לפיה מצבו הרפואי מצדיק את שחרורו לחלופה, ברם אין בידי לקבל טענה זו, כיוון שלא הוצגה בפניי תשתית ראויה בדבר בעיותיו הרפואיות של המשיב, וכן לא הוצגה תשתית לכך ששירות בתי הסוהר לא מסוגל לספק למשיב טיפול רפואי הולם, כפי שהוא חייב לעשות.

12. כמו כן, אני ער לטענת המשיב בדבר שיהיו שנפל בהגשת העתירה. טענה זו נטענה באורח סתמי וכללי, ולא מצאתי שבמקרה לפניי קיימות **"נסיבות חריגות שבחריגות של שיהוי, העשויות לסכל את עתירתה של המדינה המבקשת"** (ע"פ 740/05 **שובייב נ' מדינת ישראל** (14.4.10)). יפים לענין זה דבריו של כב' השופט קרא בבש"פ 9984/17 **היועץ המשפטי לממשלה נ' פלוני** (27.12.17): **"התקשיתי להלום תוצאה שתהנה את המשיב מפרי חטאו, שהרי עזיבתו של המשיב את בריטניה היא שהביאה להתמשכות ההליכים נגדו. דבר ידוע הוא כי הליכי הסגרה בין מדינות הינם הליכים מורכבים שלצורך מימושם נדרש זמן רב, דבר המקשה על קבלת טענה בדבר חלופת הזמן בנסיבות אלה"**.

13. על יסוד כל האמור לעיל, אני מורה על מעצרו של המשיב עד לתום הליכים בעתירת ההסגרה.

ניתנה היום, ח' טבת תש"פ, 05 ינואר 2020 בנכחות הצדדים.